

בתי המשפט

בשא 001852/05		בית משפט השלום ראשון לציון	
11/04/2005		כבוד השופט איתן אורנשטיין	
		בפני:	

בעניין: עמותת "תנו לחיות לחיות"
 ע"י ב"כ עו"ד קובי סודרי המבקשת

נגד

מנהל השירותים הוטרינריים במשרד החקלאות

ע"י ב"כ עו"ד קציר ברין, פרקליטות מחוז המשיב המרכז (אזרחי)

מיני-רציו:

* בעלי חיים – צער בעלי חיים – איסורים

איסור על התעללות בבעלי חיים

בקשה לצו מניעה זמני שיאסור הטסתם של גורי כלבים שהובאו לישראל מאוזבקיסטן שלא כדין מהטעם שבהטסתם תגרם התעללות אסורה בבעלי חיים.

ביהמ"ש קיבל את הבקשה וקבע:

בסעיף 17א לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994 הסמיך המחוקק מפורשות את בימ"ש השלום ליתן צו האוסר על התעללות בבעלי חיים. לפיכך, כל עוד מונחת בפני ביהמ"ש בקשה לאסור את ההתעללות הסמכות הייחודית לדון בה הינה לבימ"ש השלום. במקרה דנן, טענת המבקשת היא שהטסת הגורים לארץ המוצא במצבם הנוכחי היא בגדר התעללות בהם ולכן מוסמך בימ"ש השלום לדון בבקשה.

מטרתו של סעיף 18(ב) לחוק צער בעלי חיים, הקובע כי מי שמבצע את הוראות הרופא הוטרינר הממשלתי לפי פקודת מחלות בעלי חיים [נוסח חדש], תשמ"ה-1985 לא יחשב כעובר על סעיף 2 לחוק, היא להסיר ספק שעלול היה להתעורר שבמקרה בו מחליט הוטרינר להשמיד בעל חיים מטעמי בריאות יחשב הדבר כהתעללות בבעלי חיים, ולפיכך הוענק חיסיון מפני אחריות פלילית. הסעיף אינו בא להעניק חיסיון לפעולות של התעללות שלא לצורך שנעשות ע"י גורמים מוסמכים.

לעניין סעיף 2 לחוק, הקובע איסורים על התעללות בבעלי חיים, נדרשים שלושה יסודות לקיום התעללות: אין צורך בכוונה לפגוע ולענות את בעלי החיים ודי בכך שהדבר יתמש באופן אובייקטיבי; קיום סבל אצל החיה; יסוד המידתיות, הבודק את מידת ההצדק לגרימת סבל לבעלי-חיים. במקרה דנן, שילוחם עתה של הגורים לארץ המוצא יהיה בכדי התעללות אסורה כלשון החוק וזאת נוכח מצבם הרפואי. לפיכך, יש להורות על הארכת צו המניעה הזמני.

החלטה

מונחת בפני בקשה לצו מניעה זמני לאסור הטסתם של גורי כלבים שהובאו לישראל מאוזבקיסטן (להלן "ארץ המוצא") שלא כדין מהטעם שבהטסתם תגרם התעללות אסורה בבעלי חיים.

1. תמצית העובדות הדרושות

1.1 המבקשת הינה ארגון למען בעלי חיים כהגדרתו של המונח בסעיף 1 לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) (התשנ"ד-1994) (להלן "החוק").

1.2 המשיב הינו האחראי על השירותים הוטרינריים בישראל ובכלל זה מוסמך להתיר או לאסור ייבוא בעלי חיים למדינה.

1.3 ביום 21.3.05 הגיש מר יעקב זיידנברג (להלן "היבואן") בקשה לייבא 38 כלבים בני שלושה חודשים מארץ המוצא.

המשיב נעתר לבקשה וביום 22.3.05 הנפיק ליבואן רשיון ליבוא בעלי חיים מספר 336/005 (להלן "הרשיון"). הרשיון מתיר לייבא לישראל 38 גורי כלבים ובלבד שיהיו מעל שלושה חודשים וכן ששילוחם ילווה בתעודה וטרינרית החתומה על ידי רופא וטרינר של ארץ המוצא לפי דוגמא שצורפה לרשיון.

יובהר כי התנאי שגיל הגורים יהיה מעל שלושה חודשים נובע מכך שלא ניתן לחסן גורים מתחת לגיל זה באופן יעיל כנגד מחלת הכלבת.

1.4 בלילה של יום 31.3.05 הגיע לנמל התעופה בן גוריון משלוח מארץ המוצא ובו גורי הכלבים (להלן "הגורים"). לפי האמור בבקשה הובאו 39 גורים ואילו לפי האמור בתשובה כמות הגורים שהובאה היתה פחותה במעט מהמותרת לפי הרשיון.

אין חולק כי הגורים, היו רובם ככולם, בגיל שבין חודש לשלושה חודשים, היינו בניגוד לתנאי הרשיון.

בנסיבות אלה החליט המשיב על החזרתם של הגורים לארץ המוצא כסמכותו על פי תקנות מחלות בעלי חיים (יבוא בעלי חיים) (התשל"ד-1974) (להלן "התקנות") המסמיכות רופא וטרינר להורות על השמדתם או בהשמתם בהסגר או על החזרתם לארץ המוצא.

מהמסמכים שהוגשו עולה כי לפחות אחד הגורים מת עוד במהלך הטיסה, שבעה גורים נפטרו במהלך השהיה הקצרה שלהם בארץ, וכן חלק מהגורים האחרים היו במצב בריאותי ירוד ככל הנראה עקב הטיסה.

על מנת שלא לסכן את חיי הגורים החליט המשיב שלא לשלחם לאלתר לארץ המוצא ולפיכך הושארו אלה במתקן בממ"ן בנתב"ג כמקום הסגר לפי התקנות, בפיקוח וטרינרי צמוד עד להטסתם לארץ המוצא.

1.5 ביום 5.4.05 הוצאו הגורים על ידי מי מטעם המבקשת ובסיוע, כך לדברי המשיב, של מנהלת ממ"ן הגב' נחמה רונן, אל מחוץ להסגר, אל מרפאתו של רופא וטרינר מטעם המבקשת ד"ר סמואל. כאשר נודע הדבר למשיב נשלחו פקחים מטעמו למרפאה של ד"ר סמואל, נתפסו על ידם והועברו לתחנת הסגר ממשלתית ברמלה. בהמשך היום נבדקו הגורים על ידי רופאים וטרינרים מטעם המשיב אשר סברו כי למרות שחלקם חלשים אזי מצבם הרפואי מאפשר את הטסתם לארץ המוצא בשלום.

1.6 סופו של דבר, החליט המשיב שהגורים יוטסו לארץ המוצא בטיסה של חברת אוזבקיסטן איירווייס היוצאת מישראל לארץ המוצא בשעה 2300 של אותו יום.

המבקשת עתרה עוד באותו ערב למתן צו מניעה זמני אשר ימנע את החזרת הגורים לארץ המוצא, היא הבקשה שבפני.

1.7 כבוד השופט התורן, גדעון ברק בפניו הובאה הבקשה במעמד צד אחד, נעתר לבקשה ונתן צו ארעי תוך שהורה על דיון במעמד הצדדים למחרת. הדיון התקיים בפני ובמהלכו הוארך הצו בהסכמה עד לדיון ביום 10.4.05 וזאת על מנת שיהיה סיפק בידי המשיב להכין תגובתו.

1.8 תגובה כאמור הוגשה ביום 7/4/05 ובפתח הדיון ביום 10/4/05 הוגשה תשובת המבקשת לתגובת המשיב. כמו כן הוגש מסמך מטעם המשיב ובו דיווח עדכני על מצבם הרפואי של הגורים. מהדו"ח עולה כי מצבם של 24 מהגורים הינו טוב, 9 במצב בינוני, כש-3 מתוכם נמצאים בבידוד מחשש להיותם חולים במחלה מדבקת מסוג פרוו.

1.9 הצדדים הסכימו שלא תהיינה חקירות ומבלי שיהיה בכך כדי להוות הודאה של כל צד לנאמר בתצהירי ובחוות הדעת מטעם משנהו.

2. עמדת המבקשת

המבקשת טוענת כי החזרת הגורים במצבם הנוכחי מהווה התעללות בבעלי חיים בניגוד להוראת [סעיף 2](#) לחוק ולהלכה הפסוקה.

לביסוס גרסתה מצרפת המבקשת את חו"ד ד"ר סמואל ממנה עולה כי עצם הטסתם של הגורים לאור גילם הצעיר, מצבם הפיסי הקשה, תנאי ההחזקה הירודים בטיסה ומשך הטיסה תגרום להם לייסורים והיא בגדר התעללות בבעלי חיים. זאת בנוסף לעובדה שאין כל וודאות כי הגורים יקלטו על ידי השגחה וטרינרית מוסמכת עם הגעתם לארץ המוצא.

אין בבקשה כל סעד פרט למניעת החזרת הגורים לארץ המוצא ביום 5.4.05, מועד אשר חלף. ממילא לא נכללה בה עתירה להורות על השארת הגורים בישראל בין לצמיתות ובין לפרק זמן מוגבל אחר. למותר לציין שאין תובענה עיקרית בפני בית המשפט. עם זאת בתשובת המבקשת לתגובת המשיב התבקש בית המשפט ליתן צו מניעה קבוע מפני גירושם של הגורים מישראל לארץ מוצאם ויורה על השארתם לצמיתות בישראל.

3. עמדת המשיב

המשיב מעלה טענת סף באשר להעדר סמכות עניינית של בית המשפט השלום לדון בבקשה שכן לגרסתו משמעותה בפועל הוא מתן היתר לייבוא בעלי חיים בניגוד לתקנות, עניין המסור לסמכותו של בג"ץ או בית המשפט לעניינים מנהליים שיבחן את שיקול דעתה של הרשות.

עוד טוען המשיב כי הבקשה נעדרת עילה.

לגופו של עניין טוען המשיב כי נשקפת סכנה לבריאות הציבור ובעלי החיים מהמחלות אם לוקים בהן הגורים, אף אם אינן ידועות עתה וזאת מאחר והגורים אינם מחוסנים בפני מחלת הכלבת וכאמור חיסונים בגיל זה אינו יעיל.

המשיב סבור שלא היה חשש לשלומם של הגורים במהלך הטיסה לארץ המוצא למרות שחלקם היו חלשים בעת הביקור הרפואי ביום 5.4.05 וכאמור בין היתר בתצהיר הוטרינר הממשלתי הראשי ליבוא ויצוא של השירותים הוטרינריים בישראל ד"ר עוזרי ושל ד"ר דגנית בן דב שהינה רופאה וטרינרית ממשלתית אשר בדקה את הגורים ביום 5.4.05 ביחד עם רופאים וטרינרים אחרים.

ד"ר עוזרי הצהיר כי שוחח עם היבואן שאישר בפניו שבארץ המוצא ימתינו לגורים רופאה וטרינרית וכן בעלי הגורים אשר ידאגו להמשך הטיפול בהם.

עוד מצביע המשיב כי מאזן הנוחות נוטה לצורך בשמירת בריאות העם ובעלי החיים מאשר השארת הגורים בארץ.

כמו כן טוען המשיב כי ישראל צד להסכמים בינלאומיים המחייבים אותה לעמוד בתנאי יבוא של בעלי חיים ובכלל זה איסור הבאת כלבים מתחת לגיל 3 חודשים ומצביע בפני בית המשפט על החשיבות בהקפדה על כיבוד הוראות הסכמים בינלאומיים שהמדינה צד להם.

בשולי הדברים נטען על ידי המשיב כי יש מקום לדחות את הבקשה מחמת חוסר ניקיון כפיים של המבקשת, בין היתר בכך שהוציאה שלא כדין את הגורים ממשמורתם ובכך אף

גרמה להם לנזק. כמו כן נטען לשיהוי מצד המבקשת בכך שעתרה לביהמ"ש באיחור, רק סמוך לפני המראת המטוס ובו הגורים.

4. טענות מקדמיות

סבורני כי לבית משפט השלום סמכות לדון בבקשה ובנוסף לדעתי הבקשה מגלה עילה ולפיכך דין הטענות המקדמיות להידחות.

סמכות עניינית:

עניינה של הבקשה הינו איסור התעללות בבעלי חיים ותו לא. אין עסקינן בסמכות הרופא הוטרינרי או בפגמים בשיקול דעתו בכל הנוגע לייבוא בעלי חיים בישראל ותנאי הרשיון לעניין זה כטענת המשיב בסעיף 6 לתגובה. אין בפני עתירה באשר לפגמים אשר נפלו בשיקול הדעת של הרופא בקשר עם הרשיון לרבות מבחינת עמידה בתנאיו שכן שבריישת הבקשה הודתה המבקשת במפורש שהגורים הובאו שלא כדין לישראל. אינני שולל את טענת המשיב כי יתכן שאם היו מועלות טענות באשר לסמכות הוטרינר מטעם המשיב ואופן הפעלת שיקול הדעת מבחינה זו, אזי יכול והסמכות אינה לבית משפט זה, אך איני נדרש לקבוע מסמרות לעניין זה.

לפיכך ההחלטה עליה נסמך המשיב בתגובה, בש"א (ת"א) 1308/04 משרד החקלאות מנהל השירותים הוטרינריים נ' גולדשטיין ואחר' אינה רלוונטית שכן שם נדרש בית המשפט, כבוד השופט אזר ז"ל, לשאלת מתן רשיון יבוא של בעלי חיים שאינה השאלה שבפני ואבהיר:

סעיף 2 לחוק שכותרתו "איסור התעללות" קובע בין היתר כדלקמן:

"(א) לא יענה אדם בעל חיים, לא יתאכזר אליו ולא יתעלל בו בדרך כלשהי"

סעיף 17א לחוק קובע:

(א) "היה לתובע, למנהל או לארגון למען בעלי חיים יסוד סביר להניח כי מתבצעת עבירה על סעיפים 2 או 4, או כי עומדת להתבצע עבירה כאמור, רשאי הוא לפנות לבית משפט השלום בבקשה כי יוציא צו שיאסור על ביצועם או המשך ביצועם של המעשים נושא הבקשה.

(ב) בית המשפט רשאי לתת צו לפי סעיף זה במעמד צד אחד; ניתן צו במעמד צד אחד יתקיים הדיון במעמד שני הצדדים בהקדם האפשרי ולא יאוחר משבעה ימים מיום מתן הצו.

(ג) נקבע דיון כאמור בסעיף קטן (ב), רשאי בית המשפט להאריך את תוקפו של הצו, לבטלו או להכניס בו שינויים, אף אם מי שמחויב בצו והוזמן כדיון, לא התייצב לדיון.

(ד) תוקפו של צו לפי סעיף זה לא יעלה על שנה."

(ההדגשה אינה במקור-א.א.)

רואים אנו כי המחוקק הסמיך מפורשות את בית משפט השלום ליתן צו האוסר על התעללות בבעלי חיים. לפיכך כל עוד מונחת בפני בית המשפט בקשה לאסור את ההתעללות הסמכות היחודית לדון בה הינה לבית משפט השלום.

ראה בהקשר זה בג"ץ 6446/96 [העמותה למען החתול נ' עיריית ערד](#) פד נה (1) 769, עמ' 775. סופו של דבר, שעה שכל טענת המבקשת היא שהטסת הגורים לארץ המוצא במצבם הנוכחי היא לגרסתה בגדר התעללות בהם, מוסמך בית המשפט השלום לדון בה.

העדר עילה:

נתתי דעתי גם לטענת המשיב לפיה אין הבקשה מגלה עילה בכך [שסעיף 18\(ב\)](#) לחוק קובע כי מי שמבצע את הוראות הרופא הוטרינר לפי [פקודת מחלות בעלי חיים](#) נוסח חדש התשמ"ה - 1985 (להלן: "הפקודה") לא יחשב כעובר על [סעיף 2](#) לחוק. היינו הסעיף מחריג את איסור ההתעללות בבעלי חיים הקבוע [בסעיף 2](#) דנן. מכאן לגרסת המשיב, כל עוד מופעלת הסמכות לפי הפקודה לא קיימת מבחינת החוק התעללות.

אין בידי לקבל את עמדת המשיב. מטרת הסעיף נועדה להסיר ספק שעלול היה להתעורר שבמקרה בו מחליט הרופא הוטרינר להשמיד בעל חיים מטעמי בריאות, יחשב הדבר כהתעללות בבעלי חיים ולפיכך הוענק חיסיון מפני אחריות פלילית.

מקובלים עלי בהקשר זה דברי ב"כ המבקשת בתשובתו לפיהם הפרשנות האמורה מתיישבת גם עם לשון החוק תוך הרמוניה עם הוראות חקיקה נוספות כגון [סעיף 21](#) לפקודה. זאת ועוד, קבלת פרשנות המשיב תגרום למצב שאינו מתקבל על הדעת שכן יוענק חיסיון כנגד הפעולות של התעללות שלא לצורך, גם אם נעשו על ידי גורמים מוסמכים. אין ספק שלא לכך ולא לשלילה מוחלטת של סמכות בית המשפט לבחון את הפעולות האמורות-התכוון המחוקק.

5. דיון

5.1 לכאורה, אינני נדרש במסגרת הבקשה שבפני להכריע האם יש מקום להורות על השארת הגורים בישראל לצמיתות. כאמור, הסעד המבוקש מצומצם רק לכך שלא יותר להטיס את הגורים לארץ מוצאם ביום 5.4.05 ותו לא. לכאורה שעה

שהצו ניתן והמועד המבוקש למנוע את הטסת הגורים חלף ואין בפני סעד נוסף-
פקעה הבקשה.

5.2 לא התעלמתי מכך שהמבקשת עתרה בתשובתה לתגובת המשיב למתן צו לצמיתות, דבר שאינו מתיישב עם הוראות התקנות, שכן סעד מסוג כאמור יש להגיש במסגרת התביעה הראשית או לחילופין בבקשה עצמה ולא להעלותו לראשונה רק במסגרת תגובה לתשובה.
זאת ועוד, ביהמ"ש אינו מוסמך לפי סעיף [17 א' \(ד'\)](#) לחוק ליתן צו לתקופה העולה על שנה ומשום כך אין ולא היה מקום לסעד של צו מניעה קבוע לצמיתות.

5.3 עם זאת, בנסיבות המקרה המיוחדות, סבורני כי מן הראוי שבית המשפט לא ייצמד למסגרת הפורמלית של הסעד המבוקש בבקשה גרידא אלא יבחן את מכלול הדברים ויתן את הכרעתו לגוף העניין. מסקנתי זו מושתתת על הטעמים הבאים: ראשית, לא נטענה טענה מפורשת בעניין זה על ידי המשיב. שנית, יש למנוע את הצורך בפנייה נוספת לערכאות לשם מניעת הטסתם של הגורים כל עוד מצבם הבריאותי לא יאפשר זאת לגרסת המבקשת במיוחד שבפני ביהמ"ש פרושות הראיות הרלבנטיות והוא כבר נכנס לעובי הקורה. שלישית, לא ניתן להתעלם שקיים חשש קיומי לגורים, דבר המהווה כשלעצמו הנמקה מספקת לכך שבית המשפט ירחיב את החלטתו גם מעבר למסגרת הצרה של הסעד המבוקש.

המסגרת הנורמטיבית

6. האם הטסת הגורים לארץ מוצאם הינה בגדר התעללות במצבם כמות שהוא או שמא אין בכך בכדי התעללות כלשון החוק?

לאחר שבחנתי את החוק וההלכה הפסוקה ועיינתי בעמדות הצדדים הגעתי לכלל דיעה כי במצבם הרפואי הנוכחי של הגורים אזי הטסתם עתה עלולה להגיע לכדי התעללות.

בהקשר זה אפנה לדברי כבוד השופט (כתוארו אז) חשין בעניין [רע"א 1684/96 עמותת תנו לחיות לחיות נ' מפעלי נופש חמת גדר פ"ד נא](#) (3) 832 בקובעו את שלוש היסודות הדרושים לעניין [סעיף 2](#) לחוק:

היסוד הראשון הינו שאין צורך בכוונה לפגוע ולענות את בעלי החיים ודי בכך שהדבר יתמש באופן אובייקטיבי.

באשר ליסוד השני - קיום הסבל אצל החיה קובע כב' השופט חשין בעמוד 850:

"די איפוא בכאב או בסבל - לאו דווקא בדרגה גבוהה במיוחד - כדי לייצר את היסוד השני המקיים התעללות"

ובהמשך בעמוד 853 דן בית המשפט ביסוד המידתיות באומרו:

"מושג ההצדק לגרימת סבל לבעלי-חיים הינו מושג מורכב - כפי שלמדנו מדברי השופטים - והוא תלוי בגורמים מגורמים שונים, כגון: עוצמת הסבל, משך הסבל והתכלית שמבקשים להשיגה. לתכלית אחת מותר לגרום סבל רב, ולתכלית אחרת אסור לגרום ולו סבל קל".

יישום ההלכה על נסיבות המקרה:

7. לצורך המקרה שבפני אין טענה לפיה קיימת כוונה להרע לבעלי החיים ולכן השאלה האם בטיסה בשלב זה יהיה כדי לפגוע בגורים ולגרום להם לסבל, לפי היסוד האובייקטיבי וכן אם מצבם זה יגרום להם לפגיעה במידה שצויינה ביסוד השני של ההלכה שנקבעה ברע"א 1684/96 הנ"ל.

בפני חוות דעת סותרות, האחת מטעם הרופא הוטרינר מטעם המבקשת, ד"ר סמואל המצביעה על חומרת הפגיעה אילו יוטסו הגורים לאלתר לארץ מוצאם ולעומתה עמדת הרופאים הוטרינרים מטעם המשיב, ד"ר עוזרי וד"ר בן דב הסבורים אחרת.

שקלתי אם לנוכח הקוטביות האמורה יש מקום למנות מומחה מטעם בית המשפט שיחווה דעתו בעניין. לאחר בחינת כל הממצאים הגעתי למסקנה כי בפני בית המשפט קיימות ראיות מספקות כדי להגיע להכרעה ללא צורך במינוי מומחה מטעמו.

סבורני כי מהתשתית שהונחה בפני עולה חד משמעית כי שילוחם של הגורים כבר עתה לארץ המוצא הינו בגדר ההתעללות, כהגדרתו בסעיף 2 לחוק ובהתאם למבחנים שנקבעו בהלכה הפסוקה דנן.

מסקנתי נשענת בין היתר על הטעמים הבאים:

אין חולק כי הטיסה פגעה קשות בגורים, לא זו בלבד שאחד מהם מת במהלכה אלא שמספר לא מבוטל נפטר במהלך הימים הספורים מאז הגיעו לישראל. זאת ועוד, המשיב אישר כי כאשר הגורים הגיעו לארץ הם היו במצב בריאותי ירוד. חיזוק לעניין זה אף עולה מדיווח של ד"ר אבני רופא, וטרינר ממשלתי אחראי בנמל התעופה לפיה הגורים הצעירים נחזים להיות חלשים עד כדי כך שהוחלט לא להוציאם מנמל התעופה לתחנת הסגר מוסדרת אלא להשאירם במתקן סגור בממ"ן.

במיוחד אדגיש כי מצבם הרפואי הנוכחי של חלק הגורים כעולה מהדו"ח העדכני מחזק את עמדת המבקשת לפיה אינו מאפשר את שילוחם. די אם אציין כי חלק מהגורים חולים במחלה מדבקת, חלקם חלשים ואף מקבלים עירוי ופלזמה.

מכאן המסקנה שלא ניתן לשלול את האפשרות שטיסה חזרה לארץ המוצא רק ימים ספורים מאז הגעתם של הגורים לישראל עלולה להחמיר את מצב הגורים החולים ולגרום לבריאים נזק, לא כל שכן שחלקם במצב בריאותי לא מהמשופרים אף לגרסת המשיב.

אף בבחינת עמדת הרופאים הוטרינרים מטעם המשיב עצמו עולה כי הם היו זהירים בהתנסחותם בתצהירם באשר לסיכויי ההישרדות של הגורים לצלוח את הטיסה. בהקשר זה נאמר מפורשות על ידם כי לפחות חלק מהגורים היו חלשים בעת הבדיקה סמוך למועד בו היו אמורים להיות מוחזרים, עם כי להערכתם למרות זאת הם ישרדו. ושאל השואל, ומי יתקע כף לידנו שאכן תחזית אופטימית זו תתממש כאשר במובלע קיים סיכון ממשי לחייהם של חלק מהגורים.

עוד אוסיף, כי לא הוצגה בפני כל אסמכתא שאכן קיימים סידורי טיסה המבטיחים את יכולתם של הגורים לטוס כמתחייב, כגון חימום ואוורור בכלי הטיס אם כי, ב"כ המשיב הצהירה בדיון שכך יעשה.

גם לא הוצגה בפני כל אסמכתא כי בארץ המוצא תמתין לגורים רופאה וטרינרית ביחד עם בעלי הגורים כפי שמסר היבואן לד"ר עוזרי ואיני מוכן לסמוך על עדות שמיעה זו שאינה מגובה בראיה מהימנה.

גם בבחינת יישום יסוד המידתיות לא ראיתי צורך דחוף להורות על שילוחם של הגורים לאלתר מבלי שיתחזקו עד שניתן יהיה להניח שמצבם הפיזי מאפשר את הטסתם חזרה לארץ המוצא ללא סיכון וללא הסבל העשוי להיגרם אילו ישולחו כבר עתה, ומבלי שיהיה בכך לקבוע מסמרות לעניין זה.

במיוחד נכון הדבר שעה שהסתבר שחלק מהגורים חולה כעת במחלה מדבקת מסוג פרוו וייתכן שהאחרים נדבקו מהם ולכן יש הכרח שכולם ימצאו בהסגר לפחות עד לאבחון סופי או לריפויים המלא, במידת הצורך. אין ספק שאם יתברר שהגורים הבריאים נדבקו אזי גם הטסתם של אלה תיכנס למסגרת התעללות אסורה.

במכלול השיקולים האמורים סבורני כי יש לאפשר איפוא לגורים להימצא בארץ פרק זמן נוסף שלא יפחת מ- 30 יום אשר במהלכו יימצאו הגורים בהסגר, יקבלו טיפול ככל שנדרש, על מנת שיתחזקו. אורכה כאמור אף תאפשר בידי המשיב לבחון את מצבם הבריאותי של הגורים הבריאים, שמא נדבקו ואף הם זקוקים לטיפול.

8. שקלתי גם את טענת המבקשת להשאיר את הגורים שהינם מעל גיל 3 חודשים בארץ שכן לכאורה הם עומדים בתנאי הרישיון אך מעדיף אני את עמדת המשיב בעניין זה ואבהיר:

ראשית, קיים ספק בסמכות בית משפט זה להורות למשיב להשאיר את הגורים לצמיתות שלא מהטעם של התעללות. שנית, לא הוסר החשש שהגורים האחרים מעל גיל 3 חודשים אינם חולים ולכן אין מקום לאבחן אותם מהגורים הצעירים יותר.

9. בחנתי בכובד ראש את טענות המשיב באשר לנזקים שעלולים להגרם לו כתוצאה מהארכת הצו אך איני סבור כי יש בדבר כדי לשנות ממסקנתי לפי שהטענות לעניין זה ישימות, אם בכלל, למקרה שהגורים היו נשארים בארץ לצמיתות, סעד שאינו נדרש להחלטתי.

זאת ועוד, דומני כי דווקא ההחלטה להשאיר את הגורים בישראל לפרק זמן מוגבל כאמור עולה בקנה אחד עם דרישות הומאניות ולא יהיה בכך לפגוע במעמדה של המדינה כנטען על ידי המשיב. סבורני כי יש בדבר אף להעלות את קרנה של המדינה במיוחד נוכח האפשרות שהם ייפגעו במהלך הטיסה.

10. נתתי דעתי לטענות המשיב אשר להעדר ניקיון כפיים של המבקשת אשר נציגיה לקחו שלא כדין לטענתן את הגורים מההסגר בממ"ן ובכך גרמו לגירסתו לסבל הגורים ולמחלות אך איני סבור שיש בכך גם אם נכון הדבר בכדי לדחות את הבקשה. אין נפקא מינה לעניין הבקשה מי האחראי לגורל הגורים ולבריאותם שכן החשוב והרלבנטי הינו מצבם ולא פעולה שנקט צד זה או אחר אשר גרמה או אשר החמירה את מצבם.

כמן כן לא ראיתי בפעולות המבקשת שיהיו השולל את הסעד הזמני שכן היא עתרה לביהמ"ש לדבריה מייד שנודע לה על כוונת המשיב להטיס את הגורים לארץ המוצא, דבר שלא נסתר ומכל מקום גם אם קיים שיהיו מסויים לא היה בו כדי לשלול את מתן הסעד במכלול נסיבות המקרה.

11. סוף דבר

באתי לכלל דעה כי שילוחם עתה של הגורים לארץ המוצא יהיה בכדי התעללות אסורה כלשון החוק וזאת נוכח מצבם הרפואי כמפורט לעיל. לפיכך אני מורה על הארכת צו המניעה הזמני באופן שכל הגורים יישארו בישראל בהסגר במהלכו יקבלו את הטיפול לו הם זקוקים והכל בפיקוח הרשויות המוסמכות, וזאת למשך 30 יום מהיום.

בתום המועד האמור יתקיים דיון בבית המשפט. יומיים לפני הדיון ימציא המשיב דו"ח עדכני על מצבם הרפואי של הגורים עם העתק במישרין לב"כ המבקשת.

להסרת ספק אין בהחלטתי זו כדי לגרוע מכל סמכות אחרת הנתונה למשיב על פי דין ובכלל זה נקיטה בכל פעולה המתחייבת בנסיבות המקרה.

יקבע לדיון ביום 9.5.05 בשעה 11:00.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום א' בניסן, תשס"ה (10 באפריל 2005) במעמד הצדדים.

איתן אורנשטיין, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה